

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 175/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Ladislava Orosza a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžo 390/2015 z 29. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „navrhovateľ“), doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 16. marca 2017, ktorou namieta porušenie

svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžo 390/2015 z 29. novembra 2016 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresný úrad [REDAKOVANÉ] pozemkový a lesný odbor (ďalej len „odporca“), svojím rozhodnutím č. OU-TT-PLO-2014/07090 z 28. apríla 2014 rozhodol tak, že sťažovateľ a [REDAKOVANÉ] nespĺňajú podmienky podľa § 13 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 229/1991 Zb.“) a § 5 zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 503/2003 Z. z.“) na navrátenie vlastníctva alebo priznania práva na náhradu, a preto sa im nenavracia vlastníctvo a nepriznáva právo na náhradu za pozemok zapísaný v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], vedený v [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ].

Proti uvedenému rozhodnutiu podal sťažovateľ Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) odvolanie. Krajský súd rozsudkom č. k. 43 Sp 39/2014-54 z 8. októbra 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) potvrdil rozhodnutie odporcu č. OU-TT-PLO-2014/07090 z 28. apríla 2014 a sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ najvyššiemu súdu odvolanie. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 Sžo 390/2015 z 29. novembra 2016 rozhodol tak, že potvrdil rozsudok krajského súdu a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„Predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vnímam ako porušenie týchto mojich základných práv a slobôd:

- môjho práva vlastníť majetok... podľa Čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky;*
- môjho práva domáhať sa zákonom stanoveným postupom tohto práva na nezávislom a nestrannom súde... podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky;*
- môjho práva podľa zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon, konkrétne*
- môjho práva, Každý má právo vlastníť majetok... podľa Čl. 11 ods. 1 zákona č. 23/1991 Zb.;*
- môjho práva, Každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde... podľa Čl. 31 ods. 1 (správne čl. 36 ods. 1 listiny, pozn.) zákona č. 23/1991 Zb.;*
- môjho práva na spravodlivé súdne konanie podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd;*
- môjho práva pokojne užívať svoj majetok... podľa Čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“*

V doplnení sťažnosti, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 16. marca 2017, sťažovateľ uvádza:

„K zisteniu, že odvolanie navrhovateľa je nedôvodné, dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci jeho konštatovania, že predmetom prvostupňového ako aj odvolacieho konania, bolo preskúmanie rozhodnutia odporcu a posúdenie otázky, či navrhovateľ právo na vydanie nehmuteľnosti, resp. právo na navrátenie vlastníctva k pozemku, uplatnil v zákonom stanovenej lehote, a či toto právo nezaniklo.

K stotožneniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky s názorom krajského súdu, vyjadreného v odôvodnení rozsudku krajského súdu č. k. 4 Sp/22/2011-40 zo dňa 10. 04. 2015 (je dôvodné predpokladať, že ide o rozsudok krajského súdu č. k. 43 Sp/39/2014-54 zo dňa 08. októbra 2015), a na zdôraznenie správnosti tohto rozsudku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej uvádza:

V konaní nebolo sporné, že navrhovateľ si prvý krát uplatnil nárok na vydanie predmetnej nehnuteľnosti dňa 29. 12. 1992 podľa § 6 ods. 1 písm. k) zákona č. 229/1991 Zb. v znení nesk. predpisov, teda v lehote stanovenej zákonom. Povinná osoba odmietla nehnuteľnosť vydať s odôvodnením, že oprávnené osoby nepreukázali tieseň a ani nápadne nevýhodné podmienky kúpnej zmluvy zo dňa 11. 10. 1956. Navrhovateľ, ktorého zaťažovalo dôkazové bremeno k tejto otázke, vzal, podaním zo dňa 02. 11. 1994 (zjavne ide o moje podanie zo dňa 12. 10. 1994), návrh na začatie konania o uplatnenom nároku späť, preto Pozemkový úrad v [REDAKOVANÉ] rozhodnutím č. 1580/92-V zo dňa 02. 11. 1994 zastavil konanie podľa § 30 ods. 1 písm. b) zákona č. 71/1967 Zb. v znení nesk. predpisov; rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 25. 11. 1994.

Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení svojho rozsudku uvádza, že dňa 02. 04. 2014 a dňa 03. 04. 2014 si navrhovateľ na Okresnom úrade [REDAKOVANÉ] pozemkový a lesný odbor, opakovane uplatnil právo na navrátenie vlastníctva k predmetnému pozemku (teda dňa 02. 04. 2014 v zmysle zákona č. 229/1991 Zb. a dňa 03. 04. 2014 v zmysle zákona č. 503/2003 Z. z.) a že správny orgán, vychádzajúc zo zákonných lehôt na uplatnenie predmetného práva mal za to, že právo bolo uplatnené po uplynutí prekluzívnych lehôt. Preto svojim rozhodnutím č. OU-TT-PLO-2014/07090 z 28. 04. 2014 rozhodol, že navrhovateľ a [REDAKOVANÉ] nespĺňajú podmienky v zmysle ust. § 13 zákona č. 229/1991 Zb. a ust. § 5 zákona č. 503/2003 Z. z. na navrátenie vlastníctva alebo priznania práva na náhradu, a preto sa im nenavracia vlastníctvo, ani nepriznáva právo na náhradu za predmetný pozemok.

K námietke navrhovateľa, že späťvzatie jeho pôvodného návrhu neznamenal aj vzdanie sa jeho práva s poukázaním na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 MOBdo 4/2010 zo dňa 28. 10. 2010, podľa ktorého, pokiaľ podanie účastníka konania výslovne neobsahuje jeho vzdanie sa konkrétneho práva, z prejavu jeho nesúhlasu na späťvzatie návrhu nemožno usudzovať o jeho vzdaní sa tohto práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že tento právny názor nemá v predmetnej veci právnu relevanciu. Teda s tým, že i keď neznamená, že späťvzatím svojho návrhu sa navrhovateľ vzdal svojho práva, vyjadril tým, že na podanom návrhu (na vydanie nehnuteľnosti podľa zákona č. 229/1991 Zb.) netrvá a mohol ho uplatniť znova.

Vzápätí však Najvyšší súd Slovenskej republiky k veci uvádza: keďže k späťvzatiu návrhu došlo v roku 1994, lehota na uplatnenie práva na vydanie predmetnej nehnuteľnosti navrhovateľovi nezostala zachovaná.

Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky si však navrhovateľ, ako oprávnená osoba, mohol uplatniť svoje právo na navrátenie vlastníctva k predmetnému pozemku v lehote do 31. decembra 2004 (podľa zákona č. 503/2003 Z. z.). Keďže tak neurobil, a právo si znova uplatnil až 03. 04. 2014, teda po uplynutí prekluzívnej lehoty, zmeškanie ktorej sa nedá odpustiť, rozhodnutie odporcu bolo vydané v súlade so zákonom.

Na základe vyššie uvedeného teda Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ust. § 219 ods. (1) a (2) O. s. p. tak, že rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 43 Sp/39/2014-54 zo dňa 08. októbra 2015 potvrdil ako vecne správny.

Porušenie mojich základných práv rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10 Sžo/390/2015 vnímam v kontexte rozhodnutia Okresného úradu [REDAKOVANÉ] odbor pozemkový a lesný č. k. OU-TT-PLO-2014/0709, teda rozhodnutia, s ktorým sa stotožnil Najvyšší súd Slovenskej republiky, resp. Krajský súd Trnava, podľa ktorého zánik práva oprávnenej osoby postupom podľa zákona o pôde (márnym uplynutím lehoty ustanovenej v § 13 zákona o pôde), znamená aj zánik jej vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti. Týmto sa totiž evidentne popiera tak moje základné právo vlastniť majetok, garantované v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a v čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj moje základné právo pokojne užívať svoj majetok zakotvené v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

K dôvodnosti konštatovania odchýlenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky od znenia vyššie uvedených ustanovení ústavy, listiny a dodatkového protokolu pri aplikácii citovaných zákonných predpisov, teda odchýlenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 10 Sžo/390/2015 zo dňa 29. novembra 2016, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky význam týchto ustanovení prakticky poprel (denial), je teda súčasne dôvodné uviesť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky týmto rozsudkom porušil aj moje základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, resp. moje právo domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj moje právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby „*Ústavný súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžo/390/2015, a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie s tým, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa bude riadiť právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky a odvolacie námietky sťažovateľa posúdi v intenciách nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky.*“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta, že rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná...

Podľa čl. 1 prvej vety dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo v samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska

neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd teda nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto zásadne nemôže meritórne preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, pri vydaní ktorých súdy rešpektovali požiadavky vyplývajúce z obsahu základných práv ustanovených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci všeobecného súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu svojím vlastným názorom iba v prípade, ak by tento bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

Poslaním ústavného súdu nie je kontrola súdnej činnosti vo všetkých smeroch a aspektoch a skúmanie akejkoľvek nožnej nezákonnosti alebo procesného pochybenia či dokonca zrejmej nesprávnosti, ktoré sa v individuálnom konaní pred všeobecnými súdmi prípadne vyskytnú, ale výlučne posudzovanie konformity aktu aplikácie práva (v posudzovanej veci súdneho rozhodnutia) s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou.

Ústavný súd po preskúmaní rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžo 390/2015 z 29. novembra 2016 konštatuje, že v ňom nemožno ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávnosti právnych záverov namietaných sťažovateľom.

Najvyšší súd v rozsudku uvádza:

„Najvyšší súd SR ako súd odvolací s poukazom na § 219 ods. 2 O. s. p. sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom krajského súdu vyjadreného v odôvodnení jeho rozsudku č. k. 4 Sp/22/2011-40 zo dňa 10. 04. 2015 a na zdôraznenie správnosti uvádza nasledujúce dôvody.

V konaní nebolo sporné, že navrhovateľ si prvý krát uplatnil nárok na vydanie predmetnej nehnuteľnosti dňa 29. 12. 1992 podľa § 6 ods. 1 písm. k) zákona č. 229/1991 Zb. v znení neskorších predpisov, teda v lehote stanovenej zákonom. Povinná osoba odmietla nehnuteľnosť vydať s odôvodnením, že oprávnené osoby nepreukázali tieseň a ani nápadne nevýhodné podmienky kúpnej zmluvy zo dňa 11. 10. 1956. Navrhovateľ, ktorého zaťažovalo dôkazné bremeno k tejto otázke, podaním zo dňa 02. 11. 1994 vzal návrh na začatie konania o uplatnenom nároku späť, preto Pozemkový úrad v [REDAKOVANÉ] rozhodnutím č. 1580/92-V zo dňa 02. 11. 1994 zastavil konanie podľa § 30 ods. 1 písm. b) zákona č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov; rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 25. 11. 1994.

Dňa 02. 04. 2014 si navrhovateľ na Okresnom úrade [REDAKOVANÉ] pozemkový a lesný odbor, opakovane uplatnil právo na navrátenie vlastníctva k predmetnému pozemku v zmysle zákona č. 229/1991 Zb. a dňa 03. 04. 2014 aj v zmysle zákona 503/2003 Z. z. Vychádzajúc zo zákonných lehôt na uplatnenie predmetného práva podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení správny orgán mal za to, že právo bolo uplatnené po uplynutí prekluzívnych lehôt, preto rozhodnutím č. OU-TT-PLO-2014/07090 z 28. 04. 2014 rozhodol, že navrhovateľ a [REDAKOVANÉ] nespĺňajú podmienky v zmysle § 13 zákona 229/1991 Zb. a § 5 zákona 503/2003 Z. z. na navrátenie vlastníctva alebo priznania práva na náhradu a preto sa im nenavracia vlastníctvo, ani nepriznáva právo na náhradu za predmetný pozemok.

Navrhovateľ toto rozhodnutie nepovažuje za zákonné, pretože má za to, že späťvzatie jeho pôvodného návrhu uplatneného 29. 12. 1992 neznamenal aj vzdanie sa, a to aj s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 10. 2010 sp. zn. 2 MOBdo 4/2010.

Ako už uviedol aj krajský súd, predmetné rozhodnutie sa týkalo nepriznania náhrady trov zastaveného konania po späťvzatí návrhu na začatie konania navrhovateľom so súhlasom odporkyne, v odôvodnení ktorého najvyšší súd vyslovil právny názor, že pokiaľ účastník konania v oznámení súhlasu so späťvzatím návrhu výslovne neuviedol, že sa vzdáva práva na náhradu trov konania, nemožno bez ďalšieho takýto záver z jeho prejavu vyvodzovať. Tento právny názor však nemá právnu relevanciu v prejednávanej veci. To, že navrhovateľ vzal späť svoj pôvodný návrh, ktorým si uplatnil právo na vydanie

nehnutelnosti podľa zákona č. 229/1991 Zb., neznamená, že sa vzdal svojho práva; vyjadril tým, že na podanom návrhu netrvá, ale mohol ho uplatniť znova. Lehota na uplatnenie práva mu však nezostala zachovaná, preto prípadný nový návrh musel uplatniť v prekluzívnej lehote stanovenej zákonom. Keďže k späťvzatiu návrhu došlo v roku 1994, právo na vydanie nehnuteľnosti podľa zákona č. 229/1991 Zb. si už znova úspešne uplatniť nemohol, lebo lehota skončila uplynutím dňa 31. 12. 1992. Mohol si však právo na navrátenie vlastníctva k predmetnému pozemku uplatniť ako oprávnená osoba v lehote do 31. decembra 2004 podľa zákona č. 503/2003 Z. z. Keďže tak neurobil a právo si znova uplatnil až 03. 04. 2014 teda po uplynutí prekluzívnej lehoty, zmeškanie ktorej sa nedá odpustiť, rozhodnutie odporcu bolo vydané v súlade so zákonom.

Na základe uvedeného najvyšší súd rozhodol podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. tak, že rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 43 Sp 39/2014-54 zo dňa 8. októbra 2015 potvrdil ako vecne správny.“

Čo sa týka skutkových aj právnych záverov o preklúzii práva na navrátenie vlastníctva k pozemku, a teda aj interpretácie a aplikácie ustanovení zákona č. 229/1991 Zb. a zákona č. 503/2003 Z. z., nemôže podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu, viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a neznamená ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v napadnutom uznesení zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel, a tie sú z ústavnoprávneho hľadiska udržateľné.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozsudku najvyššieho súdu. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010), že právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom,

z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že z obsahu rozsudku najvyššieho súdu sa presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúcich sa jeho námietok, súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia dotknutých právnych predpisov, ktoré boli podstatné pre posúdenie veci, ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na uvedené považuje napadnuté uznesenie za kompatibilné s požiadavkami vyvoditeľnými zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd uvádza, že keďže ústavný súd nepovažuje právne závery najvyššieho súdu za arbitrárne ani za zjavne neodôvodnené, skutočnosti, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, nesignalizujú, že by bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie prijať záver o porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasledujúcich zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

V súvislosti s uvedeným je potrebné konštatovať, že rozhodnutie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené 4. januára 2017 a jeho sťažnosť adresovaná ústavnému súdu podaná v posledný deň, a teda 4. marca 2017 na poštovú prepravu. Uvedená sťažnosť neobsahuje jednu zo zákonných náležitostí, a to samotný petit, ktorým je ústavný súd viazaný. Sťažnosť obsahuje taktiež len veľmi stručné konštatovanie, akým rozhodnutím boli podľa názoru sťažovateľa porušené jeho práva, a výpočet týchto údajne porušených práv bez bližšieho odôvodnenia, pričom odôvodnenie je taktiež zákonnou náležitosťou sťažnosti.

V závere sťažnosti sťažovateľ stručne uvádza:

„Vzhľadom na moje permanentné vyťaženie (vid' podanie, ktoré som dňa 01. marca 2017 uplatnil na Mestskom úrade v [REDAKOVANÉ] ďalšie náležitosti doplním v priebehu nadchádzajúcich dní.“

Po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty 16. marca 2017 bolo ústavnému súdu doručené doplnenie sťažnosti, kde sťažovateľ už o niečo presnejšie konkretizuje, čo považuje za porušenie svojich práv, a v závere formuluje aj petit. K uvedenému petitu je potrebné uviesť, že neobsahuje konkretizáciu práv, ktorých porušenie má byť ústavným súdom vyslovené.

Ústavný súd k predmetnej sťažnosti ďalej uvádza, že sťažovateľ k svojej sťažnosti ani k doplneniu sťažnosti nepriložil splnomocnenie na zastupovanie svojej osoby pred ústavným súdom advokátom (požiadavka vyplývajúca z § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a ani nepreukázal svoje majetkové pomery pre prípadné rozhodovanie ústavného súdu o ďalšom postupe v otázke ustanovenia advokáta ústavným súdom.

Na základe už uvedených skutočností ústavný súd mohol odmietnuť sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2018